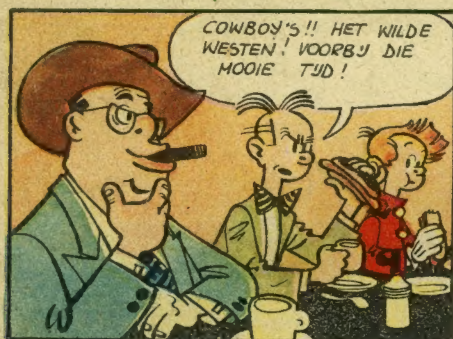
WEEKBLAD

Nederland: 25 Ct. - 24 BLZ.
België : 4 Frank. - 24 BLZ.

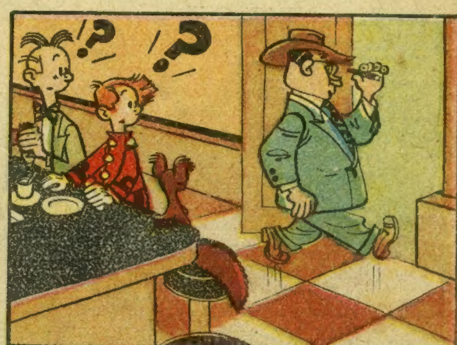


ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 517 — 23 FEBRUARI 1950.























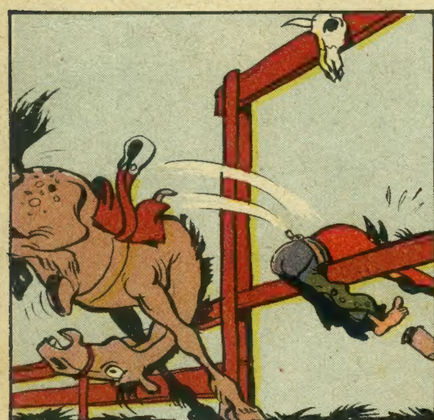


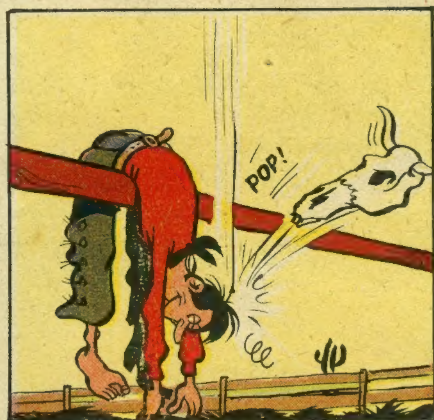
LUCKY LUKE

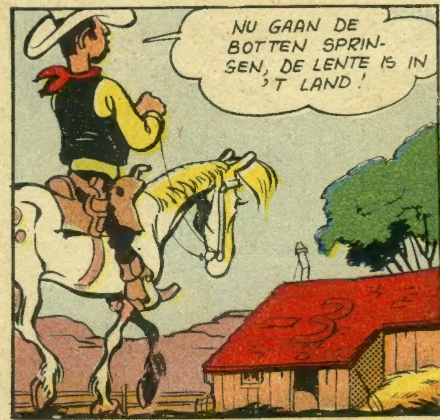
DE LASSO KNALT!



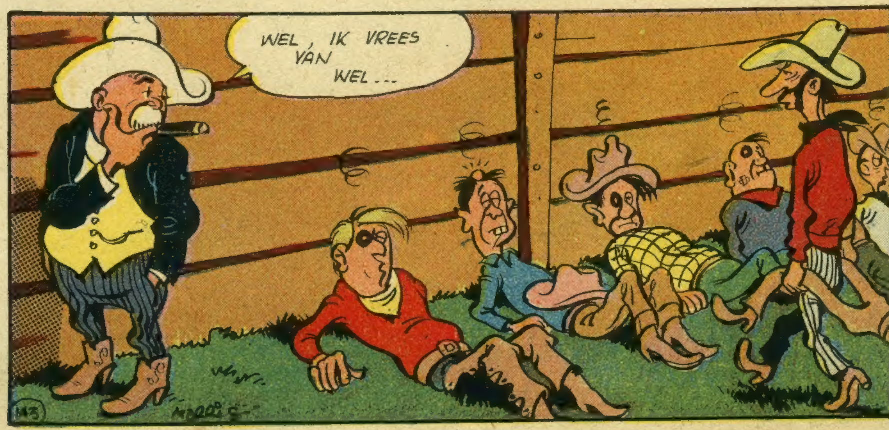












SURCOUF DE KAPERSKONING

NA DE SCHIPBREUK BLIJFT SURCOUF TE MOZAMBIQUE. HIJ ZOEKT WERK. OP ZEKERE DAG ONTMOET HIJ KAPITEIN TARDIVET, DIE HEM EEN PLAATS AANBIEDT ALS LUITENANT OP HET SCHIP, DAT HIJ UITRUST.



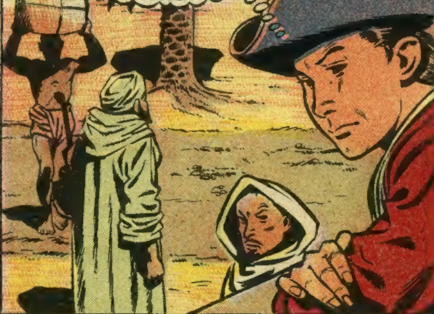


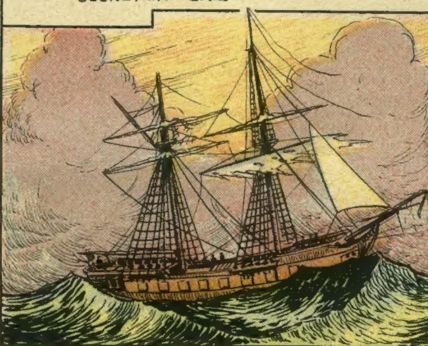


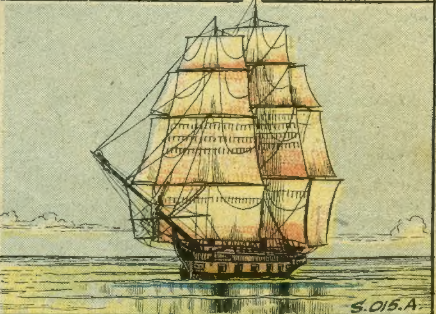


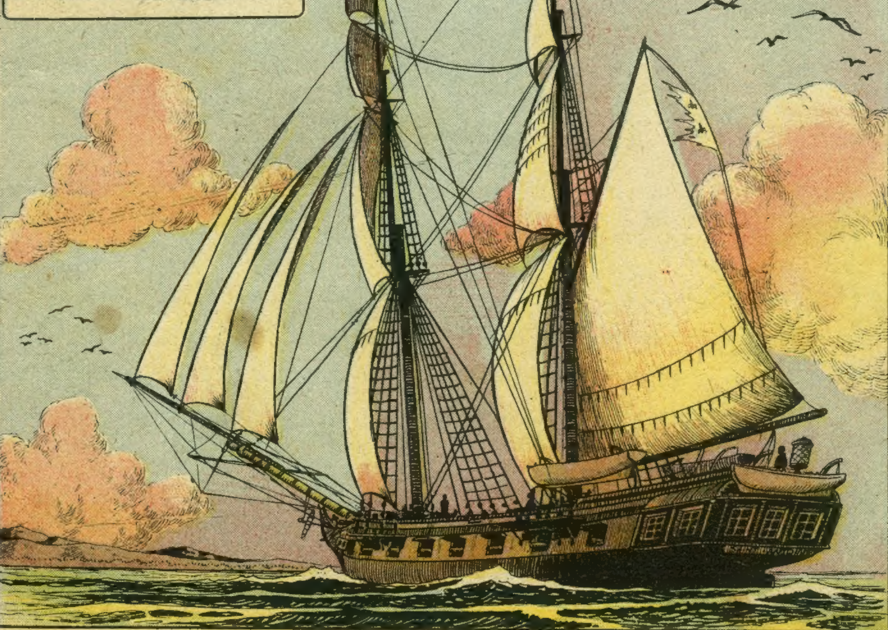














RED RYDER

by FRED HARMAN

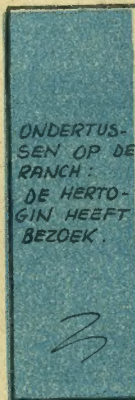
RED RYDER LIGT IN 'T HOSPITAAL MET EEN GEBROKEN BEEN.

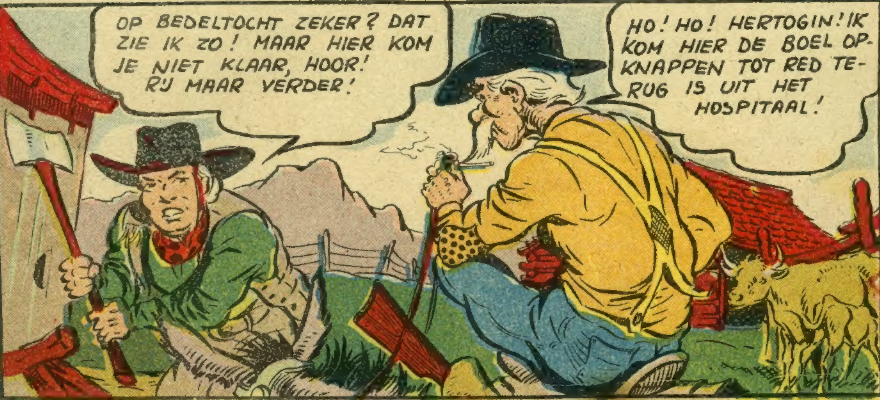
IK ZOU NAAR HUIS WILLEN, DOKTER. IK VOEL ME AL VEEL BETER!

ALS JE BELOOFT IN 'T BED TE BLIJVEN MAG JE GAAN. MAAR STEUN VOORAL NIET OP DAT BEEN!

IK DENKEN HERTOGIN EN BETH HEM NIET IN BED KUNNEN HOUDEN'





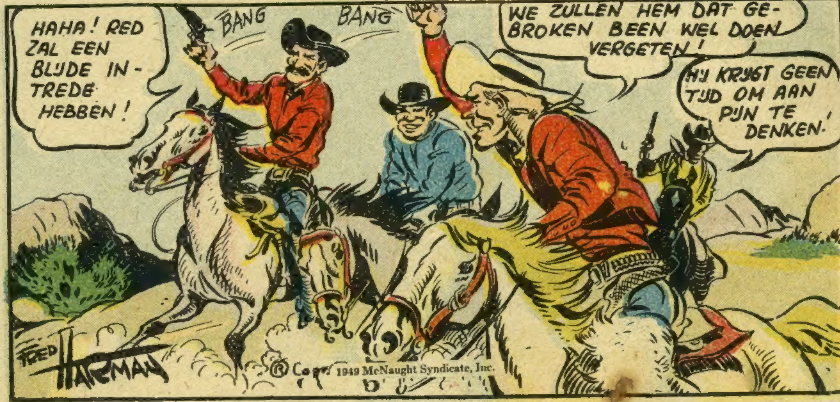












Wie het schoentje past...

Nee, onder onze Robbedoes-vriendinnetjes zijn geen ijdeltuitjes, neen. En tussen onze Robbedoes-rakkers? Neen! Neen! hoor ik jullie al roepen.

Maar als jullie toch eens in een onbewaakt ogenblik het duiveltje van de ijdelheid aan jullie oor mocht horen fluisteren, denk dan even aan volgend anecdootje:

Tijdens de regering van Frederik de Grote, koning van Pruisen, ontstond er een hevige twist tussen de echtgenoten van twee zeer vooraanstaande staatslieden. Die dames waren het er namelijk niet over eens, wie van hen de voorrang verdiende. En natuurlijk vonden ze beiden zichzelf de meest geschikte.

Iemand kwam op het goede idee, de koning zelf om raad te vragen. Deze had niet veel tijd nodig voor zijn beslissing. Hij stuurde een briefje met volgend oordeel: « De grootste gekkin gaat voor! »

Of de dames toen nog zo heftig om de voorrang getwist hebben, vermeldt de geschiedenis niet. Het valt in ieder geval te betwijfelen.



(15)

KORTE SAMENVATTING. — **De jongens van de Rode Vleugel hebben het opgenomen tegen een bende zeerovers, die ergens in de omgeving van Java hun schuilplaats hebben. Nadat ze de Maleise Kris uit hun schuiloord hebben gejaagd, begeven ze zich naar Manilla. Bij de commissaris van politie verneemt de Grote Baas, dat er een melaatse woont, die voor het land veel heeft gedaan en de moeder blijkt te zijn van Mou-Tse, het Chinese meisje, dat ze hebben gered. Intussen wordt ze door de Maleise Kris geschaakt. Ze willen het meisje en haar moeder doden, als de Grote Baas en de vader van Mou-Tse opdagen en de bende op de vlucht drijven. Enkele leden van de Maleise Kris blijven in hun handen, maar de leider is verdwenen. De Grote Baas beraamt plannen met Li-Tsjang, de vader van Mou-Tse, om de Maleise Kris op te sporen. Een kleine inboorling heeft slangen in de kamer van Karel en Jan losgelaten. Ze betrappen hem en menen met een lid van de Maleise Kris te doen te hebben.**

Hij had de jongen op het bed geduwd en bleef hem met zijn revolver bedreigen.

— Ik nooit slang gestuurd. Ik maar één slang hebben. Trouwe slang, niet weggaan! Geen boze dingen mogen zeggen, want niet waar zijn ..

— Ga de anderen halen, zei Karel tegen Jan. Ik geloof, dat we een van de mannen van de Maleise Kris in handen hebben.

De Grote Baas was nog niet terug en Joe evenmin, maar Henry en Tsjeng kwamen juist aan en Karel vertelde hen in een paar woorden heel de slangengeschiedenis.

— We hoeven er niet aan te twijfelen, de Maleise Kris heeft dat kereltje op ons afgestuurd, om ons uit de weg te ruimen! We zullen die jongen wel aan het praten krijgen.

— Je weet wel, dat dergelijke jongetjes hun mond houden, zelfs al bedreig je hen met de vreselijkste dingen!

Maar Karel bromde hardnekkig:

— Wacht maar. Je zult eens wat zien. Ik zal hem de daver op het lijf jagen.

Hij liep naar de Indische jongen toe en zei:

— Luister goed. Als je alles vertelt, wat je weet, zullen we je goed behandelen. Maar als je weigert, iets te zeggen... Wel, ik zal een ijzeren staaf heet laten maken en er je zolen mee verschroeien. Daarna zal ik figuren op je borst kerven, ik zal repen vlees uit je rug snijden en ze je doen opeten!

Karel rolde vreselijk met z'n ogen en je zou werkelijk gezegd hebben, dat hij van plan was om z'n bedreiging uit te voeren. De kleine inboorling keek hem aan met ogen, die dol waren van angst.

— Ik praten, stamelde hij, ik alles zeggen.

Karel wierp een triomfantelijke blik naar zijn vrienden. Dan vroeg hij:

— Waar heb je die slangen gevonden?

— In m'n bed.

— Hé?

— Ja, ik slangen in mijn bed gevonden.

Karel vloog woedend overeind en snauwde:

— Hou je ons voor de gek?

— Ja, een heel klein beetje, denk ik.

Nu keken de jongens elkaar verbluft aan. Karel scheen zich af te vragen, of hij verbaasd of woedend moest zijn.

— Jan, gilde hij, ga het ijzer heet maken.

— Geef je de moeite niet, Jan, zei de Indische jongen, ik zal je alles vertellen, wat je weten wil.

Deze keer klonk de stem van de kleine vuile inboorling ontstellend bekend. Het was doodeenvoudig Joe's stem!

Karel keek hem ontsteld aan. Nog enkele ogenblikken scheen hij te aarzelen en zich af te vragen, of hij z'n oren mocht geloven.

— Joe, Joe? Wel alle drommels, wat heb jij uitgespookt?...

Joe richtte zich op en strekte zich uit in z'n volle lengte. Weg was het kleine Indische jongetje van zoëven. Het was wel degelijk Joe, de robuuste Engelsman. Nu herkenden ze hem onmiddellijk, ondanks z'n vuile kleren en de handige wijze, waarop hij zich had toegetakeld. Met moede stem zei hij :

— Dat heb je me al eens gevraagd...

Plots begreep Jan alles. De slangen ? Maar dat waren doodeenvoudig de slangen, die Karel en hij zelf in Joe z'n bed gestopt hadden ! En Joe, die drommelse kerel, had hen die poets gebakken ! Ze hadden zich vooraf verkneukeld van pret, als ze bedachten, hoe ze Joe de daver op het lijf zouden jagen en... nu had Joe lekkertjes met hen gelachen, toen hij hen de kamer zag rondspringen, op de vlucht voor slangen, die geen giftanden hadden !

Half geamuseerd, half ontgoocheld, mompelde Jan :

— Joe, je hebt ons in een onmogelijke positie gebracht.

De ogen van de Engelsman tintelden van vrolijkheid, toen hij zei :

— Ik heb niet de indruk, dat jullie erg verzot op slangen zijn.

In enkele woorden vertelde hij dan, hoe hij gezien had, dat de twee jongens een koopje sloten met de fakir. Hij had onmiddellijk geraden, wat ze van plan waren. Vermomd als kleine Indische slangenbezweerder had hij de bal teruggekaatst !

Toen zag de troep de slang, die vastgespijkerd was met een vogelpikpijltje, een andere middenin een hoop spiegelscherven en de derde bij het raam.

— Ik geloof, zei Karel zuchtend, dat we die geschiedenis nog dikwijls zullen te horen krijgen.

Wat inderdaad het geval was !

HOOFDSTUK XX

De jongens hadden een plekje gezocht aan de kaai van Manilla. Ze waren gaan zitten en lieten hun benen boven 't water bengelen. Het was mooi weer en de zee was rustig en stil als een meer. Jan begon een oud Amerikaans plantageliedje te neuriën en de anderen vielen bij het refrein in koor in :

I'm coming, I'm coming,
For my head is bending low.
I hear their gentle voices calling
Poor black Joe...

— Wel, zei Joe ineens, zijn dat apen of mensen ?

Ze keken naar een groepje van vijf man, dat kwam opduiken.

— Wacht tot ze zich omdraaien, dan kunnen we zien, of ze een staart hebben.

— Daar hoeven we hun staart niet voor te zien. We moeten alleen hun gezicht bekijken om te weten, of het apen zijn.

— Ik ben geneigd te denken, dat het mensen zijn. Apen zien er over het algemeen verstandiger uit dan die wezens daar !...

De vijf kerels droegen zwarte laarzen, waarin ze de pijpen van hun bruine broek gestopt hadden. Ze zagen er inderdaad niet bepaald snugger of slim uit. Ze keken rond als roofdieren en staarden naar de drie observatiejachten, die een eind van de kade voor anker lagen.

De Grote Baas had ze daar laten ankeren, om steeds klaar te zijn, in zee te steken. Je kon de boten bereiken met een kleine sloep, die onder Tsjengs voeten zachtjes te schommelen lag.

Intussen hielden de jongens de vijf kerels in het oog. Ze stonden nu aan de rand van de kaai en gingen zitten met de soepelheid van gorilla's. Dan zaten ze onbeweeglijk, met de handen op de dijen, naar de zee te staren.

Apatisch zaten ze maar te turen en te turen. Af en toe bromde een van hen iets tussen zijn tanden en een van de anderen bromde iets terug.

— Ik geloof, dat ze een eigen taaltje hebben !

— In ieder geval, ze moeten een scherp gehoor hebben om te snappen, wat ze elkaar vertellen.

Tsjeng keek op zijn horloge en mompelde :

— Over tien minuten poetsen we hier de plaat. De Grote Baas zal wel niet lang meer wegblijven.

— Is alles klaar aan boord ? vroeg Karel opgewonden.

Hij was belast met de uitrusting van de boten en moest vooral een oogje houden op het materiaal van de expeditie.

— Alles klaar, antwoordde Joe.

— Alles is opgepoetst voor de inspectie van de Grote Manitoe, voegde Jan er aan toe.

— Ik heb drie uur werk gehad, om de hut van de Grote Baas enigszins comfortabel te installeren, zei Tsjeng.

Karel slaakte een zucht van verlichting en keek de jongens dankbaar aan. Jan keek af en toe nog eens naar de vijf gorilla's, die op de kademuur zaten en fluisterde :

— Ik zou in ieder geval liever kersen eten met die lui, dan er tegen vechten !

— Denk je, dat ze deel uitmaken van de bende van de Maleise Kris ?

— Misschien wel... Maar zelfs dat buiten beschouwing gelaten, zou ik er niet graag een appeltje mee te schillen hebben, zei Henry.

— Daar is de Grote Baas !

Die sprong inderdaad uit de taxi, na nog enkele woorden gewisseld te hebben met de chef der politie van Manilla en Li-Tsjang. Met grote sprongen rende hij op de jongens toe. Ze voelden, dat dit leven in de grootstad hem zwaar was gevallen. Het enge leventje in de « beschaafde » wereld, de plichtplegingen in het hotel, het monotone voorbijkruipen van de uren, zonder dat er ooit iets gebeurde... Maar nu begaf hij zich met zijn jongens weer in het avontuur. Hij zou z'n harde spieren, z'n scherpe blik en z'n stalen wil weer kunnen gebruiken.

De Grote Baas glimlachte vrolijk.

Maar op hetzelfde ogenblik riep Jan (hij schreeuwde het bijna) :

— Pas op ! De gorilla's zetten zich in beweging !

De vijf mannen waren inderdaad opgestaan en schenen de Grote Baas de pas te willen afsnijden. Deze had hen trouwens ook al opgemerkt. Hij vertraagde z'n stap en z'n hand gleed naar zijn gordel.

De jongens van de Rode Vleugel stonden eveneens paraat om er op los te gaan. Jan mat met zijn blik de kolos, die met z'n rug naar hem toe stond en dacht :

« Als ik met mijn twee vuisten tegelijk in zijn nek sla, krijg ik hem wel tegen de grond. »

Intussen had een van de kerels zich losgemaakt uit het troepje en ging recht naar de Grote Baas toe. Er lag een goedige, halfdomme grimlach op zijn gezicht. Hij dacht waarschijnlijk, dat hij glimlachte. De Grote Baas keek hem een ogenblik aan en werd getroffen door de eerlijke, open blik van die grote ogen, die diep in de oogkassen lagen onder de borstelige wenkbrauwen.

— Jij Grote Baas zijn ?

— Ja, ik ben de Grote Baas. En jij ? Wie ben jij en wat wil je ?

De chef van de Rode Vleugel bleef op zijn hoede. Hij had te dikwijls op



Met een prachtige sprong doken ze het water in.

het laatste nippertje een nederlaag van de Maleise Kris moeten ontwijken om nu zorgeloos te zijn.

Maar de grote kerel voor hem haalde met de gebaren van een aap een briefje uit zijn zak en reikte het hem over :

— Ik Toûnar zijn, zei hij tegelijk. Ik met u meegaan.

De Grote Baas week twee stappen achteruit en plooide het papiertje open, dat in vieren gevouwen was.

Er stond slechts één lijntje op geschreven :

« U mag hen vertrouwen. Li-Tsjang. »

De Grote Baas lichtte zijn hoofd op en keek de reus aan.

— Goed, Toûnar. Je gaat dus met ons mee ?

De man vertoonde nog eens dezelfde beate grimas van zoëven, die bij hem een glimlach moest voorstellen.

Hij had een groot voorhoofd en vooruitstekende kaakbeenderen. Het was een man uit de jungle, een van die echt primitieve mannen, zoals er in het hartje van de Filippijnen nog te vinden zijn en die elke dag nog tegen de natuur te vechten hebben. Daaraan hebben ze hun soepelheid en kracht te danken en ook die primitieve intelligentie, die wel een instinct of zesde zintuig lijkt.

— En die daar, zei de Grote Baas, en hij wees naar de vier andere reuzen.

— Meegaan ook, zei Toûnar.

De Rode Vleugel was intussen naderbij gekomen en Henry gaf Jan een por in de ribben.

— Wel, beste jongen, het spijt me niet, dat we die kerels als bondgenoten hebben en niet als vijanden !

— Niettemin hoop ik maar, dat geen van die kerels het in z'n hoofd krijgt, om een of andere nacht m'n hangmat te komen wiegen. Ik geloof, dat ik me zou doodschrikken, als ik wakker werd en zo iemand naast mij zag staan.

De Grote Baas keek met een spottend glimlachje het kringetje jongens rond.

— Jullie voelen je natuurlijk superieur, niet ? Als we in de jungle zijn, zullen jullie de hemel danken, dat hij ons kerels als Toûnar en zijn kameraden gestuurd heeft, om ons uit de penarie te helpen.

— Het is toch niet de eerste keer, dat we de jungle intrekken, Baas.

— Jullie hebben nog maar een onooglijk stukje jungle van Borneo gezien. Juist aan de kust van de Javazee. Maar nu zullen we doordringen tot in het hartje van Borneo. Dat is tien keer erger dan alles, wat jullie tot nu toe hebben meegemaakt.

Even was het stil in het groepje. Wel, als het zo was, dan mochten ze inderdaad blij zijn, dat ze die kerels hadden. Toûnar en zijn mannen waren welkom.

Een van de reuzen maakte toen een gebaar om de aandacht te trekken.

— Waar wij gaan ?

— We vertrekken onmiddellijk, zei de Grote Baas met 'n goedige glimlach. Zie je die drie boten daar ? Wel, daar moeten we heen. We steken onmiddellijk in zee.

Toûnar draaide zich naar zijn mannen en knorde kort drie keer achter elkaar. Nu vroegen de jongens zich toch ernstig af, welk taaltje die lui spraken. Het was niets meer dan een opeenvolging van doffe kreetjes, die uit de keel of uit de borstkas klonken en die geen letters schenen te bevatten. De mannen hadden het vreemde gebrom echter begrepen en stormden naar de kaai. En met een prachtige sprong doken ze alle vijf het water in.

— Wel, wat doen ze nu ?

De Rode Vleugel keek verbaasd naar de plek, waar de mannen zoëven gestaan hadden. Zo'n prachtige duik hadden ze nog nooit gezien. Toen de vijf kerels weer boven kwamen, waren ze al halverwege de kaai en de boten !

— Zie je, hoe stipt ze mijn bevelen uitvoeren ? zei de Grote Baas. Ik zei hen, dat ze naar de boten moesten gaan en... ze voeren het bevel letterlijk uit.

En met een olijke blik op de jongens voegde hij eraan toe :

— Als jullie zo perfect gehoorzaamden, zouden we al groter dingen gedaan hebben.

— Hebben we soms nog geen grote dingen gedaan ? vroeg Joe snoevend.

— Warempel, mompelde Henry, dat belooft me een leventje te worden met die fenomenen aan boord die ons voortdurend tot voorbeeld gesteld zullen worden.

Op de jachten was het leven zo gemakkelijk niet meer.

De Grote Baas had Toûnar bij zich aan boord genomen. De twee andere boten hadden elk twee van de mannen. Deze zaten op de voorplecht en schenen volmaakt gelukkig. De boten schoten door het water en joegen schuim op, dat over de « wilden » spatte, die knorden van genoegen. Het ging zover, dat ze Joe teken deden, dat hij nog vlugger moest varen.

De reis was begonnen. Dag na dag zetten de drie boten koers naar het Zuiden, in de richting van het grote eiland Borneo. Van Manilla voeren ze langs het eiland Talaoean en kampeerden verschillende nachten in beschutte baaien, verlieten dan de atols, om recht op Borneo aan te zetten. De Grote Baas had besloten in het Noorden te landen, dat Engels koloniaal gebied is.

(Wordt vervolgd.)

Clubnieuws

DE PLAATSELIJKE CLUBS GROEIEN EN BLOEIEN !

Waarom stichten de rakkeresjes zo weinig plaatselijke clubs ? Haha, dat is nog eens een vraag ! En, eerlijk gezegd, ik moet het antwoord zelf schuldig blijven.

Want er is geen enkele reden, waarom rakkeresjes zich niet zouden verenigen in een plaatselijke Robbedoesclub. Zo'n club is gezellig en meisjes houden van gezelligheid. Een club organiseren vergt verbeelding en orde en over het algemeen hebben rakkeresjes meer orde dan rakkers of toch zeker niet minder. En kom me ook niet vertellen, dat er minder rakkeresjes zijn dan rakkers en dat ze dus minder gelegenheid hebben om een club te stichten.

Dus...

Dus zouden er minstens evenveel plaatselijke clubs voor rakkeresjes als voor rakkers moeten zijn. Dus moeten de meisjes de handen uit de mouwen steken en zo gauw mogelijk bewijzen, dat niet alleen de jongens durven aanpakken. Dus, voegt Piet Kwabbernoot eraan toe, een vogel is geen mus, maar een mus, dat is een vogel !

En opdat jullie zich zouden laten wekken door een goed voorbeeld, laat ik hier Marie-Lou uit Bertem even aan 't woord: « Deze week, schrijft ze, bij het lezen van het clubnieuws, werd het me te machtig, aangezien het weer jongens zijn, die oproepen plaatsen. Daarom heb ik me voorgenomen, het hierbij niet te laten en zelf een plaatselijke club op te richten. Met volle borst roep ik al onze rakkeresjes : **Hallo ! Hallo ! Wie meldt zich aan om samen de naderende zomerdagen op aangename wijze door te brengen ? Alle rakkeresjes vanaf 12 jaar zijn welkom. Inschrijvingen elke dag bij Marie-Jeanne Deno, Dorpstraat 118, Bertem (Leuven).** »

Goed zo, flinke Marie-Lou !... Ik ben overtuigd, dat je voorbeeld heel wat meisjes zal aanwakkeren. Veel raad zal je wel niet nodig hebben voor het organiseren van je club. Je moet je enkel laten leiden door je inspiratie en door de erewet.

Hier nog een oproep uit Veurne :

De R. R. (dit betekent « Robbedoesrakkers ») Roger De Roy en Claude Houbaert hebben samen een detective-club gesticht. Nieuwe leden worden met open armen ontvangen bij Roger De Roy, Karel Coggelaan 29, Veurne.

« We maken goede vorderingen met onze club, schrijft rakker Raymond Bouvie uit Antwerpen-Kiel. We zijn grootse plannen aan het uitwerken. Om te beginnen zouden we nog meer leden willen hebben. »

En hij laat de volgende oproep publiceren :

Rakkers van Antwerpen-Kiel en omgeving, sluit aan bij de plaatselijke Robbedoesclub « The Belgium Pirates ». Sport, kamperen en ander gemeenschappelijk vermaak. Schrijven aan « The Belgium Pirates », Zandvlietstraat 5, Antwerpen-Kiel.

Voor die correspondent zal zo gauw mogelijk gezorgd worden, Raymond. Maar je zal wat geduld moeten hebben, want het is een hele toer om iedereen aan de voor hem (of haar) speciaal geschikte correspondent te helpen. Wat de naam van je club betreft, die is nogal afschrikwekkend. Ik hoop maar, dat die « Piraten » vooral flinke Robbedoesrakkers zullen zijn, die onze erewet hoog houden.

Van rakker Jackie Warren heb ik een zeer optimistische brief gekregen. (Dank je voor je prachtig geslaagde foto, Jackie.) Zijn plaatselijke club telt nu al 18 leden, allemaal trouwe rakkers, en er is plaats voor nog meer. **Wie zich hiervoor interesseert — en wie zou dat niet ? — kan zich wenden tot Jackie Warren, August Beernaertstraat 7, Conterdam-Stene. Er wordt veel aan sport gedaan, kamperen, toneelspelen, knutselen, boeken lezen, enz.**

Bambi 686 29.775 uit Wuppertal moet ik van harte feliciteren met haar flinke resultaten van de examens. Je leidster, beste Yvonne, is een leider, namelijk Robbedoes. Een betere leider, met meer begrip voor de jeugd, kan je je wel niet indenken. Voor je correspondente wordt gezorgd, maar je mag niet ongeduldig worden, als het een paar weekjes duurt voordat we een geschikte correspondente voor jou gevonden hebben. Veel plezier daar in Duitsland.

SNUFFEL.

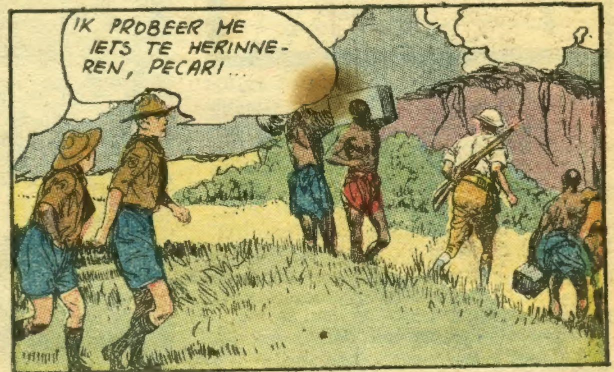


DE PATROELJE der Adelaren





















RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN











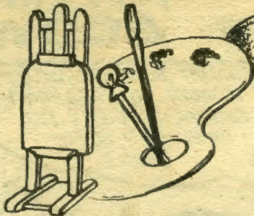




Copyright opera mundi reserved







Pieter Pauwel
RUBENS





Natuurlijk moest het ervan komen! Ook Vlaanderen's grootste schilder krijgt zijn beurt. Snuffel vertelt hier heel spannend over Rubens' leven, zijn leerjaren en zijn medewerkers. Dit moet beslist iedere Robbedoes-rakker weten over een der glories van de Lage Landen. Daarom, lees dit aandachtig en als je ooit de kans krijgt: ga dan ook een kijkje nemen in het Rubenshuis te Antwerpen.

Een naam als een klok! Elke rakker uit Zuid en Noord kent hem. Bij velen geldt hij als het symbool van goede schilderkunst. Hoe dikwijls hoorden wij al niet zeggen: « Hij daar is een echte Rubens! » En als wij ooit een geslaagde tekening maakten, zei moeder: « Je wordt nog een echte Rubens!... »

Maar... wat weten wij intussen nog van deze geniale man en zijn kunst? Niet veel! Daarom pik ik graag dit vraagje van **FAUVETTE** uit **Anderlecht** uit de stapel.



Pieter Pauwel Rubens werd in 1577 te Siegen (aan de Sieg ten Oosten van Keulen) geboren. en toch mogen wij hem zien als een rasechte Antwerpenaar. Hoezo? Wel, zijn vader Dr. Jan Rubens, die rechtsgeleerde en schepen der stad Antwerpen was, had als calvinist met zijn gezin de wijk moeten nemen. Zo was het gezin Rubens in Siegen terechtgekomen...

Tien jaar later sterft echter de vader en moeder Rubens keert met haar zoontje Pieter Pauwel naar Antwerpen terug. Hij bezoekt er de Latijnse school en krijgt er een zeer verzorgde katholieke opvoeding. De jonge Rubens blijkt heel verstandig te zijn. Een veelomvattende beschaving en ontwikkeling wordt zijn deel. Rubens werd page, maar weldra wijdde hij zich ook aan de schilderkunst. Reeds in 1595 schilderde hij onder leiding van verschillende leermeesters. De voornaamsten van hen waren Adam van Noort en Otto van Veen. Deze laatste werd, volgens de mode van die tijd, Venius genoemd. Zo werd de jonge Rubens, amper één en twintig jaar oud, als meester in het St. Lucasgild opgenomen!



Zoals elke jonge veelbelovende schilder uit die tijd (en ook uit onze tijd!) gaat Rubens de grote Italiaanse meesters bestuderen. Hij reist in 1600 naar Rome! Maar alvorens de eeuwige stad aan te doen, bezoekt hij Venetië, Florence en komt aan het hof te Mantua. De hertog Vincent van Gonzaga zendt hem naar Rome. De jonge schilder had geen ogen genoeg om al het schoons, dat enkele eeuwen Italiaanse schilderkunst hadden opgebracht, in zich op te nemen. Hij was één en al geestdrift en bewondering. Vooral voor de « modernen ». Dat waren in die tijd de nu voor altijd beroemde Renaissance-schilders.

Wat wil dit woord « renaissance » toch wel zeggen? Wel, tot in de veertiende en vijftiende eeuw werkten de schilders « primitief ». Dit wil zeggen, zoals de grondleggers van de schilderkunst te onzent, de gebroeders van Eyck, het gedaan hadden. Hoewel deze ook enigszins beïnvloed waren door de kunst uit het Oosten, gevolg van de kruistochten! Alles in deze kunst was op eenvoud en verinnerlijking afgestemd. Het was de kunst der rust, der stilte, der overweging...

Maar al met eens komt daar, met de uitvinding van de boekdrukkunst een opnieuw ontdekken der heidense Oudheid, vooral der Romeinse. Heel het oud-Romeinse cultuurideaal komt weer in aanzien. De wedergeboorte of « Renaissance ». Het was een volledige omwenteling, een afscheuring van de primitieven even groot als die van onze huidige moderne meesters van die nu vier eeuwen oude renaissance.

Zo komt Rubens onder invloed van de Grote « Italianen »: Botticelli, de Lippi's, Bellini, enz. Maar vooral van Da Vinci, Tintoretto, Veronese, Titiaan en zeker van Michelangelo, van wie hij de monumentale, geweldige, daverende stijl heeft overgenomen. Pas laat (en nooit helemaal!) zal hij die invloed kwijtraken.

Van Rome wordt Rubens naar het Spaanse hof gezonden, waar hij, evenals in de Italiaanse steden, veel opdrachten, vooral ook portretten, uitvoert. Zijn roem draagt zijn naam weldra over alle grenzen en in 1609 werd hij tot hofschilder benoemd van het sympathieke aartshertogelijk paar Albrecht en Isabella. Reeds in 1608 was hij bij de dood van zijn moeder naar Antwerpen teruggekeerd en trouwde met Isabella Brant. Hij bouwde nu te Antwerpen een heerlijk renaissance-huis, een paleis, vol Rubensiaanse macht, voorzien van een reusachtig atelier: het « Rubenshuis », zoals wij het heden ten dage nog kennen en vol belangstelling bezoeken! Dáár ontving hij edelen en vorsten, daar leidde hij een koninklijk bestaan, daar werkte hij, steeds bedrijvig en vol scheppingskracht met zijn vele talentvolle leerlingen.

Hij hield er een eigenaardig systeem op na, dat wij nu zeker niet meer zouden aanvaarden. Hij o n t w i e r p meestal slechts de schets en de leerlingen schilderden het schilderij! Als het een belangrijke bestelling was, kon hij er nog wel eens zelf met de borstel overgaan. Anders zette hij enkel maar zijn handtekening! Het is daarom wel te begrijpen, dat er bij die... twee tot drie duizend schilderstukken, die door hem getekend heten, heel wat middelmatig en zelfs slecht werk is! Laten we met Rubens asjeblief nooit overdrijven! Van deze geweldige massa doeken zou hij er amper enkele honderden geschilderd hebben. Men spreekt van oogstens zeshonderd. Het is dan ook alleen maar in déze werken, dat hij geniaal is. Ze zijn gemakkelijk te herkennen. Het zijn de portretten van zijn eerste en tweede vrouw, zijn zelfportretten, vele kleinere stukken, die hij « voor zijn plezier » schilderde, als saterfiguren en sommige portretten. Vooral zijn tekeningen en schetsen zijn prachtig om de zeer persoonlijke stempel. Buiten zijn leerlingen als Van Dijck (in 1617 op zijn atelier gekomen) besteedde hij ook werk uit bij zelfstandige meesters als de machtige Jordaens, Jan Breughel II (die de bloemenkransen rond de koppen moest schilderen!) Frans Snijders, e. a. Tegenwoordig schijnen cultuurhistorici zelfs te kunnen bewijzen, dat een groot deel der verdiensten van Rubens aan zijn leermeester Adam van Noort zou toekomen, die menig machtig werk helemaal zelfstandig zou hebben ontworpen en geschilderd!... Hoe het ook zij, Rubens zal zeker wel het slachtoffer geweest zijn van zijn veel te talrijke opdrachten.

De persoonlijke geniale werken schildert Rubens eerst als hij een poos te Antwerpen terug is. Het zijn stukken, doordrongen van een overdadige Vlaamse barok. In een stijl vol beweging en rhythme, gegroeid uit de nog in zekere zin strengere renaissance.

Antwerpen bezit enkele der schoonste werken van de meester. Vooral de Aanbidding der Wijzen (Stedelijk Museum) is machtig. Daarbij de bekende doeken in de O. L. Vrouwe kathedraal.

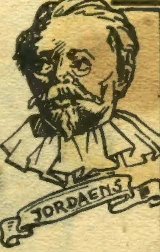
Met ROBBEDOES VOORUIT en VOORAAN!!

Je trouwe SNUFFELTJE.











Franse helicopters

(VERVOLG.)

SNCA du Sud-Est

Een van de grootste Franse helicopters is de S. E. 3.000, toestel met zes plaatsen en twee rotors. Hierin schuilen wel mogelijkheden voor commercieel gebruik. Het toestel werd afgeleid uit de Duitse Focke-Achgelis Fa. 223 « Drache », die op het einde van de oorlog nog steeds in het proefstadium verkeerde. Verschillende Duitse ontwerpen, o. a. een « Twin-Drache » Fa. 284, met vier B. M. W. 323 motoren, waren in aanbouw. Deze ontwerpen werden, samen met het bedrijf van Professor Focke, door de SNCASE overgenomen.

De Bramo Fafnir BMW 323R2 motor, waarmee het toestel is uitgerust, ontwikkelt 1.000 PK. bij de start. Hij drijft, via een vertragingsmechanisme, de driebladige rotors aan, die op zij-bomen en vrijdragende staalbuisconstructie gemonteerd zijn. De romp is helemaal in metaalbouw, voorzien van een driewielig onderstel en « Focke Wulf » type-staartvlakken.

Op 23 October 1948 ondernam het prototype van de SE. 3.000 zijn eerste vlucht te Villacoublay.

Gegevens S. E. 3.000: Diameter rotor 11,80 m. Romplengte 12,60 m. Leeggewicht 3.772 Kgr. Totaal gewicht 4.642 Kgr. Maximum snelheid 160 Km.-u. Hoogtegrens ongeveer 4.000 m. Vliegbereik 290 Km.

Als resultaat van verdere proefnemingen ontstond bij S. E. nog de S. E. 3.101, een proeftoestel, voorzien van een Mathis-motor van 99 PK. Dit toestel vloog voor het eerst op 16 Juli 1948. Een derde machine, de S. E. 3.110, is een gestroomlijnd toestel met hetzelfde rotorprincipe als de 3.101, maar met een 203 PK. sterke Salmson-motor.

Gegevens S. E. 3.101: Diameter rotor 7,40 m. Hult-rotors 1,75 m. Romplengte 6,80 m. Leeggewicht 441 Kgr. Totaal gewicht 573 Kgr. Maximum snelheid 115 Km.-u. Vliegbereik 93 Km.

Gegevens S. E. 3.110: Diameter rotor 11.80 m. Hulp-rotors 2,35 m. Leeggewicht 737 Kgr. Totaal gewicht 1.045 Kgr. Maximum snelheid 165 Km.-u. Kruissnelheid 120 Km.-u. Hoogtegrens 1.380 m. Vliegbereik 280 Km.

SNCA du Sud-Ouest

Op helicopter-gebied houdt deze firma zich voornamelijk bezig met door straalkracht aangedreven rotortypes. Op de Parijse Salon van 1946 kon men de S. O. 1.100 « Ariel » bewonderen. Dit toestel is voorzien van een Mathis-motor van 170 PK., die op zijn beurt een Turbomeca-compressor voor de rotor aandrijft. Dit tweepersoons toestel (F-WFMK) werd later omgebouwd en voorzien van een staartboom en een enkele kielvlak in plaats van de staartschroef. Het vloog aldus in Maart 1949, uitgerust met een Mathis-motor van 220 PK. Proeven wezen uit, dat meer staartoppervlakte gewenst bleek. Herdoopt als S. O. 1.110, verscheen de machine op 14 December 1949 te Villacoublay met dubbele kielvlakken. De S. O. 1.110 is bekend als « Ariel II ». Een tweede toestel van dit type nadert zijn afwerking. De S. E. 1.120, een verdere ontwikkeling met drie zitplaatsen ,is thans in aanbouw. Uiteindelijk moet uit al deze modellen een toestel komen, dat een practische rol kan spelen in het moderne luchtverkeer en alle goede eigenschappen van zijn voorgangers in zich verenigt.

Gegevens S. O. 1.100 (Mathis G. 7): Diameter rotor 9,85 m. Romplengte 4,10 m. Leeggewicht 598 Kgr. Totaal gewicht 850 Kgr. Maximum snelheid 186 Km.-u. Kruissnelheid 140 Km.-u. Vliegbereik 186 Km.

S. O. 1.110 (Mathis G8 en dubbel kielvlak): Diameter rotor 10,60 m. Romplengte 7,20 m. Leeggewicht 800 Kgr. Totaal gewicht 1.240 Kgr. Maximum snelheid 160 Km.-u. Kruissnelheid 126 Km.-u. Vliegbereik 233 Km. Hoogtegrens 1.476 m.

S. O. 1.120: Diameter rotor 10,55 m. Leeggewicht 572 Kgr. Totaal gewicht 1.183 Kgr. Maximum snelheid 167 Km.-u. Kruissnelheid 126 Km.-u. Hoogtegrens 2.370 m.

BREGUET

Breguet bouwde slechts één model, de 11E, een driepersoons-machine, ontworpen tijdens de bezetting en gebouwd te Villacoublay. De Potez 250 PK.-motor drijft een driebladige, tegen elkaar indraaiende co-axiale rotor aan. Het onderstel is driewielig, was oorspronkelijk van wielkappen voorzien. Het stabilo is op het kielvlak gemonteerd.

Gegevens: Diameter rotor 8,45 m. Romplengte 9,05 m. Leeggewicht 937 Kgr. Totaal gewicht 1.433 Kgr. Max.-snelheid 223 Km.-u. Kruissnelheid 163 Km.-u. Hoogtegrens 3.938 m.

Vlieger BOB.

VRAGENBUS

B. Serverius-Antwerpen. — De in « Robbedoes » verschenen maatschetsen zijn niet afzonderlijk verkrijgbaar. We kunnen dan ook, tot onze spijt, niet aan je verzoek voldoen. Laat ons weten of je de maatschets, die je als voorbeeld opzond, terug wenst.

Kally 2181. — Hierbij de gevraagde gegevens van de McDonnell XF-88 Voodoo. Spanwijdte 11,90 m. Lengte 16,25 m. Hoogte 5,20 m. Maximum snelheid boven de 1.050 Km.-u. Hoogtegrens boven de 12.000 meter. Vliegbereik (normaal) 2.588 Km. Totaal gewicht rond de 9.250 Kgr.

BOB.

GEHEIME BOODSCHAP

742474 N19N— NZ45R— 64R— 8X47 —4SC208 M—464N —PH0NH— 474Z3J N4R3S— PH46—54N 823K4XN C9MP95 N49XN7459N5—M 74S24064 219N—NS5 4H43M=R3F 664—N674K X4N+4XS1— XRZ3CH63 5R9KX4RS 4NR9KX4R4SJ 4S+9N674 M0R4NH48X4N —R4N.

Felix de Kat: K.29X6J4+ 464N79674 S6—K 9XN6 +4X43N 74N= 4RP3SP9S —P1—X RX—X7 H9XR.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub?

Ten eerste: Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en -datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede: Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde: Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je: Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen.) - De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij 'n krantenverkoper kunnen aanschaffen vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen:

ABONNEMENT

van 2 Maart tot einde Juni:

VOOR NEDERLAND: Fl. 4.50.

VOOR BELGIE: Fr. 72.

Deze bedragen kunnen betaald worden: Voor Nederland: Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom; voor België: Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of -lezeresje? Doe dan een beroep op onze correspondentiedienst.

Het is heel eenvoudig: Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft: je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet-clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

DE VLIEGENDE TIJGERS



DE KOLONEL WIL BUCK EN MISS HOLMES NAAR CALCUTTA STUREN OM PLANNEN TE HALEN VOOR HET GROOT OFFENSIEF IN BIRMA. HIJ HOOPT DE JAPANSE SPIONNEN OM DE TUIN TE LEIDEN DOOR BUCKS GEZONDHEIDSTOESTAND ALS VOORWENDSEL TE NEMEN.









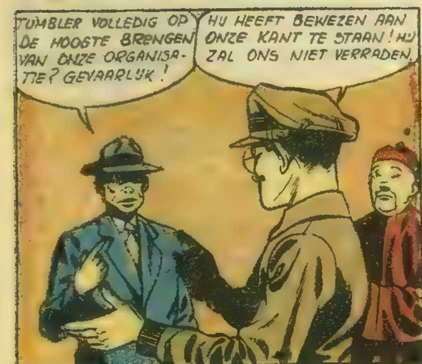






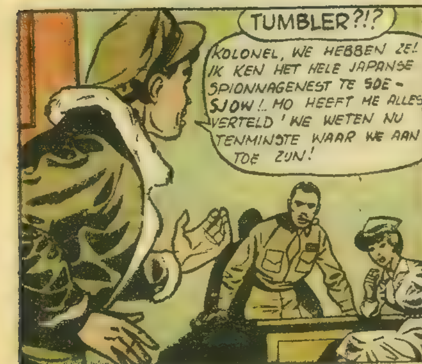
















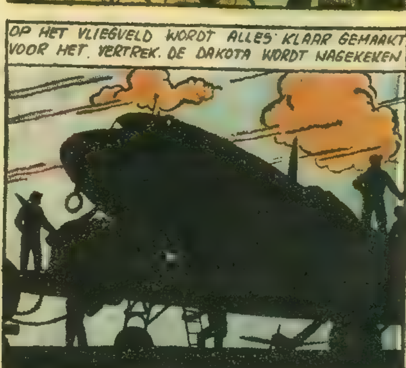



INTUSSEN.
MAG IK VAN DE GELEGENHEID GEBRUIK MAKEN OM MEE NAAR CALCUTTA TE VLIEGEN? IK ZOU GRAAG MIJN BROER BEZOEKEN HIJ IS PILOOT, MAAR LIGT NU IN HET HOSPITAAL TE CALCUTTA'
JE HEBT NOG VERLOFDAGEN TE GOED. IK KAN HET JE DUS NIET WEIGEREN.

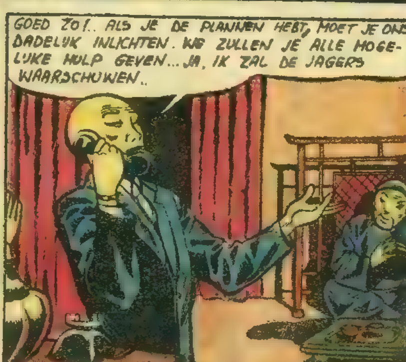

KOLONEL! ALS MO HET VLIEGTUIG MAG BESTUREN ONTSNAPT HIJ ONS! DAT MAG NIET!
ONTSNAPPEN ZAL HIJ NIET! HIJ WORDT AANGEHOUDEN TE CALCUTTA'
WAAROM NIET HIER? EN ZO GAUW MOGELIJK?

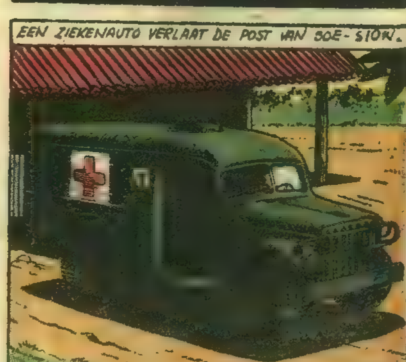

OM TWEE REDENEN. TEN EERSTE, ALS MO AAN BOORD IS, WORDT HET VLIEGTUIG ZEKER NIET AANGEVALLEN DOOR DE JAPPEN. TEN TWEEDE HIJ ZAL IN CALCUTTA AANGEHOUDEN WORDEN ZONDER DAT DE REST VAN DE BENDE HET MERKT


EVEN LATER.
IN ORDE, MO! HOE VLUGGER DANNY ER KOMT, HOE MEER KANS ER BESTAAT DAT HIJ GENEEST. IK LAAT ALLES KLAAR MAKEN. VERTREK OVER EEN UUR!
DAN GA IK EVEN DANNY EN MISS HOLMES WAARSCHUWEN.
KOLONEL, EEN CHINESE VERPLEEGSTER, MISS LEE, ZOU GRAAG MEE NAAR CALCUTTA VLIEGEN. ZE HEEFT EEN BROER DIE PILOOT IS EN TE CALCUTTA IN HET HOSPITAAL LIGT.

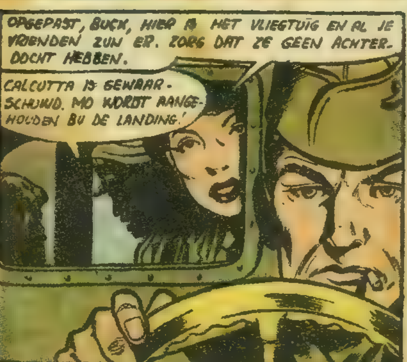

OP HET VLIEGVELD WORDT ALLES KLAAR GEMAAKT VOOR HET VERTREK. DE DAKOTA WORDT NAGEKEKEN

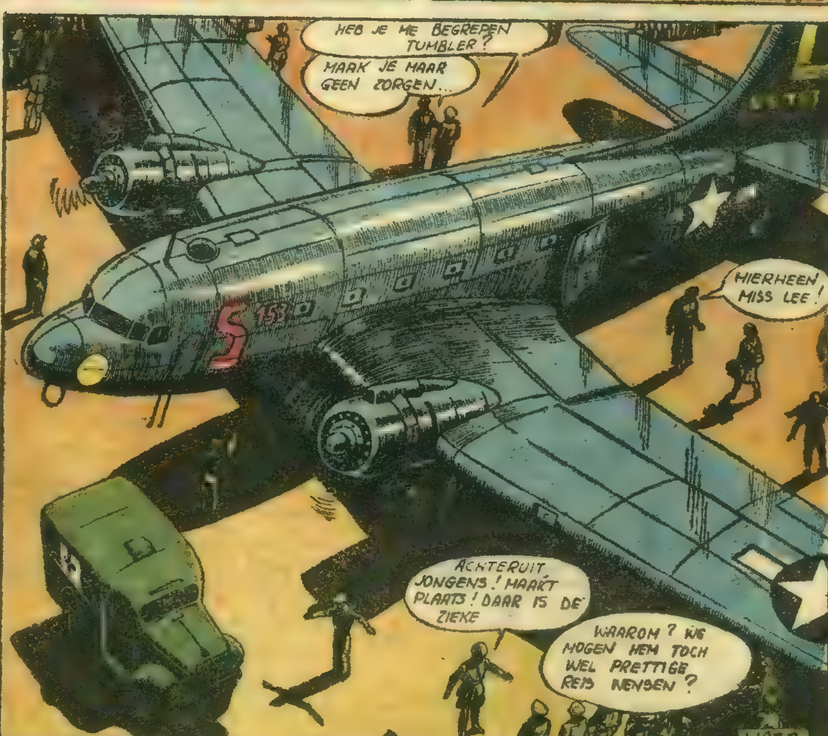

ALLES GAAT GOED, EXCELLENTIE! MISS LEE EN IK VERTREKKEN MET HET VLIEGTUIG KAN U DE JAGERS VRAGEN ONS MET RUST TE LATEN?.. TUMBLER IS OP DE HOOGTE GEBRACHT. HIJ ZAL ME VERVANGEN.


GOED ZO!.. ALS JE DE PLANNEN HEBT, MOET JE ONS DADELIJK INLICHTEN. WE ZULLEN JE ALLE MOGELIJKE HULP GEVEN... JA, IK ZAL DE JAGERS WAARSCHUWEN..


EEN ZIEKENAUTO VERLAAT DE POST VAN SOE-SION.
J.193 A


DE JAPANSE JAGERSESCADRILLES ZIJN DE LAATSTE TIJD ERG VERSTERKT TUSSEN INDIË EN CHINA. OM JE TERUGKEER TE VERGEMAKKELIJKEN ZAL IK EEN SCHIJNAANVAL DOEN OP SINGAPORE IK ZAL JE OOK EEN ESCORTE TEGEMOET STUREN.


OPGEPAST, BUCK, HIER IS HET VLIEGTUIG EN AL JE VRIENDEN ZIJN ER. ZORG DAT ZE GEEN ACHTERDOCHT HEBBEN.
CALCUTTA IS GEWAARSCHUWD. MO WORDT AANGEHOUDEN BIJ DE LANDING.'


HEB JE ME BEGREPEN TUMBLER?
MAAK JE MAAR GEEN ZORGEN..
HIERHEEN MISS LEE!
ACHTERUIT JONGENS! MAAKT PLAATS! DAAR IS DE ZIEKE
WAAROM? WE MOGEN HEM TOCH WEL PRETTIGE REIS WENSEN?
J.193 B.



Over « kemels » gesproken !

Hoe vaak horen we niet in onze Zuidelijke gewesten : « Hij schoot een kemel van belang ! » In het Noorden schieten ze liever een « bok », maar de betekenis is hetzelfde. Iemand, die bokken of kemels schiet, begaat een flater, een blunder, een grove fout... Ook horen we vaak minder goed opgevoede rakkers, bij gebrek aan andere argumenten om hun tegenstanders te overtuigen of te overtroeven, de tegenpartij uitschelden voor « stomme kameel », « lompe ezel » en dergelijke lieflijkheden meer. Waarbij ze dan toch minstens vergeten, dat de ezel een zeer nuttig en zelfs schrander dier is.

Wat de kameel betreft : dat scheldwoord moest eigenlijk ook... een eretitel zijn ! Mensen, die meer van kamelen weten dan wij, doordat ze er dagelijks mee omgaan, vinden dit dier zeer voornaam, zeer elegant en allernuttigst.

Voor Bedoeïenen en zwervende woestijnbewoners is de kameel zelfs een geheiligd dier. Niemand zal daar zijn evenmens een « kameel » noemen, als hij niet overtuigd is van... de buitengewone hoedanigheden van zo iemand ! Hoe betrekkelijk is toch alle menselijke taal. Wat hier een scheldwoord is, blijkt elders een eretitel...



Voor de bewoners van Saoedisch Arabië is de kameel bijna « de broeder van de mens ». Ze hebben daar een aardige legende over. Toen Allah in den beginne de eerste mens schiep uit klei en zand van de Euphraat, viel er een klonter van het mengsel in het woestijnzand. Daaruit ontstond de eerste kameel. !...

De Bedoeïenen noemen hun schip der woestijn : « gamal ». Hierin zit de woordstam « mal », wat « rijkdom » betekent. En « gamal » wordt ook de graadmeter van iemands rijkdom. Iemand is steenrijk, als hij zijn « gamals » niet meer tellen kan.

Daar alles op de rug van kamelen vervoerd wordt, is iemands rijkdom zo- en zoveel kameellasten groot. Een Arabische sjeik, die op zijn woestijnreizen zijn bibliotheek meeneemt, wordt benijd, omdat hij meer dan een kameel nodig heeft om zijn boekenschat te vervoeren !

Natuurlijk is dit dom. Het komt erop neer, alsof wij zouden zeggen : « Die meneer heeft een geweldige bibliotheek. Een van minstens zeven vrachtwagens van drie ton ! »... Dat zegt toch niets over de kwaliteit van zijn boeken en ook niet van zijn verstand. Besteden wij liever wat aandacht aan onze kameel zelf.

Daar is nu letterlijk alles bruikbaar van. Van zijn wol vervaardigt men dekens, mantels en tapijten. Van zijn huid, tot leer gelooid, worden sandalen, outers (leren zakken) voor wijn, water en melk gemaakt. Onze fijnste vleeswinkels kennen niets zo heerlijks als kamelenbief, die de Arabieren onder hun zadel murw rijden. Wat de kamelenmelk betreft, die is volgens een Arabisch gezegde in staat, de gebruiker « sterk als een leeuw » te maken ! De gedroogde mest dient als brandstof in een land waar geen stukje hout te vinden is : de onvruchtbare woestijn.



Het beest is ook erg gevoelig en slim. Het maakt een tegelijk rustige en hooghartige indruk. Zijn kop is misschien niet mooi, maar streng van lijn en vorm. Jullie vinden die lange, kromme nek zo griezelig ? Vergeet niet, dat dit dier zeker zo goed zijn weg door de woestijn weet als zijn baas zelf ! Als deze in de woestijn sterft, blijft het trouwe dier bij het lijk van zijn meester, tot het niet meer kan. Is zijn heer enkel gewond, zo zal het zijn wonden likken en die met cactusbladen of een stukje stof bedekken, zodat er de zon niet op branden kan. Zo zien jullie, dat dit gesmade beest voor de Arabier meer dan zijn lastdier is : een trouwe vriend.

Helaas, als wij, westerlingen, die van een kameel al evenmin verstand hebben als van een olifant, dit woord gebruiken voor een vriend of mederakker, bedoelen we er iets lelijks en hatelijks mee. En het is juist de bedoeling, die telt ! Maar nog eens : een welopgevoed rakker verlaagt zich niet tot schelden en scheldwoorden ! Die dat doen, verlagen enkel zichzelf. En wat ga je op die manier een ander kwellen en wonden ? Vooral voor onze jonge mensen geldt : « Zeg me, hoe je spreekt en ik zal zeggen, wie je bent ! »...



HUP ROBBEDOES

AANVALLEN !

Terwijl mijn rakkers oefenen in aangeven en afnemen, schep ik een luchtje. Daar komt plots Jan op me afstuiven. Hij trekt een protesterende Georges mee.

— Meneer Frank, er moet een scheidsrechter komen. Ik ben het niet eens met Georges. Hij had de bal en ik viel hem aan. En toen zei hij, dat ik dat niet mocht. Wie heeft nu gelijk ?...

— Heb je hem niet ongeoorloofd aangevallen ? Alleen als je aanval niet tegen de regels ingaat, heeft Georges niets te zeggen. Niet vergeten, dat de beste manier om een aanval te onderscheppen is : de bal van de tegenstander afnemen. Je kunt een tegenstander eerlijk en gepast aanvallen, als hij de bal heeft... Maar wacht, ik zal het je laten zien.

» Hallo, mannen ! Aantreden !...

» Ik wil jullie even wat zeggen over het aanvalsspel. Jan en Georges hier dienen als proefkonijnen. Hier kun je zien, wat volgens de spelregels bij aanvallen mag en niet mag.

FRANK.



SCHOUDER TEGEN SCHOUDER.

MAG



VAN ACHTER AANVALLEN BIJ TEGENSTAND.

MAG



VAN ACHTER AANVALLEN BIJ GEEN TEGENSTAND

MAG NIET



BORST TEGEN BORST.

MAG NIET



BIJ DE AANVAL HET BEEN VOORUIT STEKEN.

MAG NIET



ELLEBOGEN GEBRUIKEN.

MAG NIET

Wij beginnen de dag...

310



ARMEN RECHT OMHOOG. DRAAIEN DER HANDEN. HANDEN HIERBIJ ZO VER MOGELIJK GEBOGEN. HANDEN DRAAIEN VAN RECHTS NAAR LINKS EN OMGEKEERD.



OP JE ZIJ LIGGEN EN BALANCEREN MET GESTREKT BEEN. EERST LINKS EN DAN RECHTS. BEEN GOED GESTREKT HOUDEN, VOET ONTSPANNEN!

330



OP JE RUG LIGGEN EN MET JE BENEN SLAAN. HANDEN OP DE GROND EN OOK JE HIELEN. BENEN GESTREKT HOUDEN EN HET ENE OVER HET ANDERE KRUISEN.

48



HANGEN AAN TAFELRAND. MET DE HANDEN EEN TAFELRAND OMKLEMMEN. VOETEN ONDER DE TAFEL STEKEN EN GESTREKT AAN JE GESTREKTE ARMEN BALANCEREN.

OPGEPAST! BIJ OEF. 48 ZORGEN, DAT DE TAFEL NIET KANTELEN KAN!

DE VONDST

In Europa zijn er tegenwoordig heel wat jonge mensen, die wensen ergens in Brazilië te zitten, in een dorp, verloren in het tropenwoud. Een dorpje als Bucaranga, bijvoorbeeld. En juist in Bucaranga stond een jongetje voor een hut te staren en wenste zich mijlenver van daar... O, niet in Europa, waarvan hij nog nooit gehoord had, maar wel ver, ver weg...

Hij leunde met zijn rug tegen de armzalige hut. Zijn maag knorde, want hij had nog niets te eten gekregen. Dof keek hij uit over het marktveldje van Bucaranga met zijn drie palmbomen en er omheen de hutjes der goudzoekers. Daarachter doemde van alle kanten het oerwoud op, dat heel de nederzetting omsloot.

Waarom bleef vader toch met zijn drie kameraden altijd maar proberen op die plek, waar ze nog niets gevonden hadden? vroeg hij zich af. Waarom was hij niet met de andere mijnwerkers op de mijn « Aurora » gebleven?...

Toen zag hij iemand het pleintje over wankelen. Wie kon dat zijn, nu toch alle mannen en vrouwen weer met de schatgraverij bezig waren? Manoël merkte tot zijn schrik, dat het vader was.

— Mama, daar is vader!

Een morsige vrouw verscheen in de ingang van de hut. Ze zag, hoe haar man voortstrompelde.

— Hij is dronken of heeft de koorts, mompelde ze. Kwam hij uit de « casa de commercio » (winkel en herberg)?

— Nee, mama, recht uit het woud.

— Dan heeft hij koorts, zei moeder zonder veel medelijden.

Het was inderdaad zo. De vader van Manoël klappertandde, ondanks de hitte. Hij liet houweel en zeef op de grond vallen en werkte zich moeizaam in zijn hangmat.

— Ga wat kinine halen, zei hij tegen zijn vrouw.

— Kinine? Maar man, die krijg ik immers niet meer! Ze geven me in de casa de commercio niets meer op crediet. Heb je goud gevonden?...

— Nee, zei de man somber. We hebben de graafplaats maar opgegeven. Mijn vrienden zoeken al ergens anders.

— Had je dat allang eerder gedaan! zuchtte de vrouw... Jullie met je zotte ideeën van nieuwe lagen te vinden! Wat moet er nu van ons worden?...

De vrouw bleef jammeren en lamenteren. Manoël dacht het daarom beter, nu niet naar binnen te gaan. Maar moeder zag hem staan en viel tegen hem uit:

— Maak dat je wegkomt, jij nietsnut! Wat blijf je daar staan lummelen. Ga maar mango's zoeken, als je eten wilt. Ik kan je niets geven...

Manoël trok af. Hij zag de zeef en plots kreeg hij een idee. Hij nam ze mee en trok het bos in.

Manoël had een plan. Hij zou naar de kuilen van de « Aurora » gaan wat gouderts vragen en dat dan wassen. Dan kwam hij wel met enkele klompjes goud naar huis... Maar... hoe moest hij aan gouderts komen? Ieder goudzoeker had zijn eigen vaste plaats. En al was er zo diep in het binnenland geen politie, niemand zou het wagen, erts te stelen van een ander. Dat was een ongeschreven wet, maar die nauwkeurig onderhouden werd. Gouderts stelen was dus voor Manoël wel uitgesloten. Hij zou het trouwens niet eens willen.

Zo kwam hij op de plek, waar de goudzoekers bezig waren. Het was een ruw opengekapte plek in het oerwoud. Zware stammen lagen schots en scheef door elkaar en de grond was afgestookt. Hier en daar stonden vieze, stinkende plassen water, die de gouddelvers gebruikten om er hun erts in te wassen. Maar het krioelde daar ook van malariamuggen en larven, waar vader zijn ziekte van had. De mannen werkten verbeten met schop en houweel, terwijl anderen het gedolven erts in grote zeven wasten.

Manoël stond er een tijdje naar te kijken. Als hij nu eens aan een of andere mijnwerker vroeg om zijn zeef eens te vullen?...

Voor hij het wist, wat hij zei, vroeg hij al:

— Geef me ook wat, Luis?

Luis keek even op, terwijl hij voortging met te schudden aan het primitieve toestel, waarmee het erts gewassen werdd. Twee makkers hielpen hem.

— Wat moet je daarmee doen, jongen? Zeker koeken gaan kopen, als je wat vindt, hé? En dat dan van mijn goud? Nee, mannetje! Geen gekheid...

— Nee, Luis, ik...

— Wil je zeggen, dat je niet van koeken houdt? Kom nu! Ga liever wat cascalho (erts) aan je vader vragen. Die zei toch, dat hij een nieuwe ader ontdekken zou!

De kameraden lachten. Manoël wilde nog uitleg geven, maar Luis luisterde al niet meer. Hij glimlachte tegen iemand anders en Manoël draaide zich om, om te zien, wie deze glimlach gold.

Het was een meisje, dat ook met een zeef afkwam. Luis beschouwde dat als een teken van geluk en haastte zich om haar zeef te vullen. Dat zou hem zelf ook geluk aanbrengen. Zo komen meisjes gemakkelijk aan erts.

— Asjeblief, Inesita, zei Luis en schepte de zeef boordevol.

— Dank je wel, Luis, zei Inesita glimlachend.

Daarop keek ze vragend naar Manoël.

— Die wil ook nog « cascalho », zei Luis misprijzend. Die denkt zeker, dat ook hij geluk aanbrengt! Wat een verbeelding!...

— Hé, Luis, schiet op! Water asjeblief!... maakten de kameraden er een eind aan.

— Ik kom al! schreeuwde de jonge kerel terug.

Inesita ging met haar gevulde zeef weg en had voor Manoël enkel een hooghartig lachje. Manoël keek haar een tikje afgunstig na. Hoe gemakkelijk hadden het die meisjes!...

« Wacht maar eens, dacht hij. Als ik groot ben en ook graaf of was, kunnen er zoveel bij me ko-

men, als ze willen. Ik geef ze niets, geen sikkepit! »

— O, als hij later eens een rijke ader vond!... Dan zou Inesita natuurlijk ook bij hem komen. Dan zou ze hem niet zo brutaal uitlachen, maar vleien om een zeef vol... En dan zou hij, Manoël, haar hooghartig afwijzen. Maar een kleine jongen, die wat zou vragen, zou hij zijn zeef volscheppen. Kom maar hier, kleine.

Dat waren de wraakgedachten van Manoël, maar daar was hij nu niet mee geholpen. Al dwalend was hij aan de verlaten putten gekomen, waar vader die morgen nog gewerkt had. Hij ging treurig aan de rand van de groeve zitten. Hoe had vader zich zo kunnen vergissen!...

Zzzzzoem... Zzzzzzoem... zongen de muggen. Ze deden een woedende aanval op het kereltje. « Kom vlug, zeiden ze tegen elkaar. We hebben hier een nieuwe ader vers bloed om aan te zuigen. Aan de slag!... »

Ze staken en priemden en Manoël verweerde zich, sprong in de kuil. Daar lag een versleten houweel. De jongen greep het en begon te hakken. Waarom het niet eens proberen? Hij vulde z'n zeef en ging in het verderop stromend beekje de inhoud wassen. Door de draaiende beweging van de zeef in 't stromend water verdwenen eerst de lichtere deeltjes. Bij een nieuwe wassing de zwaardere, tot eindelijk alleen het goud, als het zwaarste, overbleef... Ja, als er goud tussen zat! Nog eens flink geschokt... Nog eens gekeken... Helaas, niets!...

Arme Manoël. Hij voelde zich werkelijk van God en alle goede mensen verlaten. Als hij nu toch eens wat vond! O, een heel klein beetje maar.

— Heilige Moeder Gods, bad hij. Laat me toch een heel, heel klein beetje goud vinden. Een beetje maar!...

Opnieuw vulde hij zijn zeef...

Zo werkte hij uren lang, maar vruchteloos. Je kon toch niet weten, of de kans niet keerde. Uitgeput en ziek van honger moest hij tenslotte opgeven.

« Nee, nog één keer », besloot hij.

Moe en ontgoocheld vulde hij nogmaals zijn zeef. Ze was zo zwaar, dat hij plots zin kreeg, de hele inhoud maar in de beek te kieperen voor hij ermee klaar was.

Toen zag hij, hoe in het zwarte slijk langzaam een gele glans kwam doorschemeren. Zag hij wel goed? Zijn hart begon te bonzen en koortsachtig schudde hij verder. Was het dan toch waar?... Spoedig bleef er in zijn zeef niets anders dan zuiver goud achter. En niet maar enkele korreltjes, zoals gewoonlijk, maar echt een klomp, die hij bijna niet in zijn knuistje bergen kon.

Manoël schreide van moeheid en emotie. Hij dankte God en de heilige Maagd voor deze zichtbare hulp. Hij beloofde een wijgeschenk aan de Moeder Gods. Hij, kleine Manoël, had 'n goudader ontdekt. Iets, waar zoveel mensen op de wereld van dromen.



Hij vergat zijn uitputting en werkte tot plots het donker inviel. Toen eerst trok hij naar huis, met tegen z'n hartje gedrukt de oude pot, waar hij zijn goudklompjes in geborgen had. Het was gevaarlijk in het oerwoud, nu in het donker met zoveel wilde dieren. Maar zouden die hem wel iets durven doen, nu hij vandaag zo gelukkig geweest was?

Hij kwam ongemoeid thuis.

— Waar heb jij zo lang gezeten, kwajongen? verwelkomde moeder hem.

— Ik kom van vaders graafplaats. Ik heb een ader ontdekt...

Toen de kleine Manoël de volgende morgen weer ging graven, was het niet met een holle maag. Hij had zelfs een beetje te veel gegeten! En als hij thuiskwam, die avond, zou het weer een vette tafel zijn! Manoël was plots de held van de dag. Andere gravers kwamen aangezet en nieuwe graafplaatsen werden afgekocht... Nieuwsgierigen stonden de hele dag om de kleine jongen.

Ook Inesita kwam.

— Wil je ook mijn zeef niet eens vullen, kleintje? Dat zal je geluk brengen.

— Ik heb jou als gelukspoppetje niet nodig, zei Manoël. Het geluk is zonder jou al gekomen.

Hoe kleintjes en ongelukkig stond Inesita nu daar aan de rand van de kuil. Maar waarom had ze dan gisteren ook zo misprijzend gelachen, toen Luis de kleine Manoël in haar bijzijn vernederde?

Waarom had ze toen niet wat gegeven, van wat ze zelf zo overvloedig kreeg?...

Manoël vond het best, dat het trotse ding nu op haar beurt eens voelen moest, hoe fel spot kan bijten. Hij keek naar het meisje, dat al weg wilde gaan, vernederd en begekt.

Maar toen kwam ook zijn goede hart weer boven.

— Hier, pak aan! riep hij.

En boordevol vulde hij de zeef van Inesita met het kostbare slijk.

D. BERNARD.

Onze Knollentuin

Laat ons onmiddellijk van wal en de spade in de grond steken ! Met genoegen plant Snuffel de bijdrage van **FERDINAND C.** uit **Brugge**, omdat het hem „verheugt, dat twee rakkers blijk geven van smaak te hebben in klassieke muziek ! Ik weiger te geloven, dat deze twee uitzonderingen zijn. En een tweede reden om zich te verheugen vindt Snuffel in de stijl en toon van dit knolletje. Jullie ziet, rakkers, dat er ook voor ernstig werk in onze « Knollentuin » een plaatsje is !

NAAR AANLEIDING VAN EEN OPSTELKNOL

In « ROBBEDOES » van 19 Januari 1950 - (Nr. 512) stond in « Onze Knollentuin » een artikel van KEN MAYNARD uit Dendermonde, getiteld : « Diepte der Muziek ». Vooraf moet ik de schrijver mijn felicitaties overmaken voor de keuze van zijn onderwerp. Maar iets was me toch minder aangenaam ! En wel de interpretatie van Beethoven's « EGMONT », waar schrijver de plotse afbreking van een kwart interpreteert als het afhakken van Egmont's hoofd !

Ik citeer even uit Maynard's opstel :

« ...hoort ge de dreunende marsen van het triomferend Spanje en daartussen schuchter de vioolklachten der verdrukte Nederlanden ? Maar voort dondert het Spaanse leger op roffelende trommels. OPEENS DE SLAG ! HET HOOFD VAN EGMONT VALT ONDER DE BIJL ! Meteen is er bezinning in de Nederlanden. De opstandigheid groeit aan en de vioolklanken worden steviger. Hevig vecht het vrouwelijke element der violen tegen de doffe slagen der Spaanse trommels ! Opeens slaat dan de strijd over in het zegevierend geschal der bevrijde Nederlanden !... »

Ik wil de fantasie van de schrijver niet helemaal laken. Immers, velen leggen die kwartsprong uit als het afhakken van Egmonts's hoofd ! Deze versie wordt echter weerlegd door een van Nederland's gezaghebbenste figuren op musicologisch gebied, door CASPER HOEWELER, in zijn werk : « X-Y-Z der Muziek ». Hij legt de EGMONT als volgt uit :

« De gebruikelijke exegese van dit werk houdt zich geheel aan het uiterlijk conflict van Goethe's treurspel. Men wijst op de tegenstelling tussen de statige Sarabande, waarmee het stuk opent en het lyrisch motief van de houtblazers, dat daarbij aansluit en duidt dit als de expositie van de dramatische bestanddelen : het geweld van de Spaanse tyran en het smeken van de geknechte Nederlanders. Deze realistische verklaring wordt zelfs onsmakelijk door de bewering, dat het dalend quarten-motief en de lange rustpoos, vlak voor de overwinnings-symphonie, waarmee het werk eindigt, het onthoofden zouden weergeven ! Het lijkt fijner en juister aan te nemen, dat de eerste acht maten de innerlijke tweespalt van Egmont tekenen : zijn grandezza als publieke figuur en de gevoeligheid van zijn aard (zijn liefde voor het eenvoudige burgermeisje Klaartje), de twee hoofdmomenten van het drama. De als bijslag geduide quarten-sprong is dan niet anders dan de dramatische wending : de ondergang van Egmont als persoon en de overwinning op de tyrannie. Waarbij men moet bedenken, dat Goethe de historische Egmont heeft geïdealiseerd. »

(X-Y-Z der Muziek. Blz. 72)



P. K. als jager ! - Van ondeugend PALLIETERKEN uit Gottem.

Ik wil echter met de grootste objectiviteit critiek uitoefenen. Daarom haal ik ook een passage aan uit het boek « BEETHOVEN » van B. E. Belpaire. Haar versie lijkt het meest op de versie van Maynard.

« ... De brede akkoorden van 't begin galmen dof-somber als de noodklok der vrijheid. Daarna begint het leven te roeren, de hoop op te flikkeren, het volk te gisten in vurige omwenteling. Maar de scherpe akkoorden van 't einde VALLEN ALS BIJLEN NEER ; klagende noten klinken ; DE HELD IS ONTHOOFD, de vrijheid verpletterd. Een Allegro con brio sluit het werk, eerst beeld der uiteenstromende menigte, later teken van 't onsterfelijke leven, dat voor held en volk uit dood en verdrukking spruit ».

(Beethoven, door M. E. Belpaire. Bladzijde 334.) »

Tot zover de visie van Mej. Belpaire.

Als laatste aanhaling wil ik die van NORBERT LOESER nemen in zijn werk « BEETHOVEN ». In zijn werk, dat de persoon Beethoven goed analyseert, maar minder Beethoven's werken ontleedt, vindt men de volgende korte passage :

« ... Reeds de inzet van de met tragische spanning geladen ouverture spreekt een geheel andere taal. De vrijheidsstrijd der Hollanders, voor Goethe geenszins de dominerende factor in zijn « Egmont », wordt door de hartstochtelijke aanhanger der Franse Revolutie op indrukwekkende wijze uitgebeeld, de « Siegessymphonie » is een triomfantelijke roes, die zich heel ver van Goethe's bezonken wijsheid en in bedwang gehouden gevoel verwijdert. »

(Blz. 180)

Ik hoop, dat ik genoeg objectiviteit aan de dag gelegd heb in het behandelen van deze kwestie. Persoonlijk, grijp ik terug naar de mening van Dher. Hoeweler, die volgens mij de waarheid het dichtst benadert. Want een genie als Beethoven zal mijns inziens geen gebruik maken van een, zo goedkoop middel om een vieze onthoofdingsscène te beschrijven ! De bedoeling van dit artikel is een naar mijn mening foutieve interpretatie van Beethoven's « EGMONT » recht zetten. Ik hoop geslaagd te zijn, een objectieve en opbouwende kritiek geleverd te hebben.

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1 : Tweezang. — 2 : Ratelpopulier. — 3 : ~~Klein~~ kind. — 4 : Afk. van Romanum imperium. — 5 : Lengtemaat. — 6 : Priesterkleed, soutane. — 7 : Stormwind op de kusten van Klein Azië en Syrië. — 8 : Frans keizer. — 9 : Voorstander van alcoholgebruik.

VERTIKAAL

1 : Sluitstuk van een meubel. — 2 : Tropische vliegen. — 3 : Boven. - Vulkanische stof. — 4 : Stuk doek. — 5 : Oorlogstuig. — 6 : Aardrijkskundig boek. — 7 : Spleet. — 8 : Bedorven. — 9 : Frans woord voor ontkenning

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Ok, Uk. — 2 : Mo, Re. — 3 : Bel, Wil. — 4 : Do, Ezel. — 5 : Nar. Rede. — 6 : Koran, Kreuk. — 7 : Weide. — 8 : Lasso, As. — 9 : Alt, Ka, Adel — 10 : Erebus. — 11 : Kavelen. — 12 : Toren — 13 : Peerd.

Vertikaal. 1 : La. — 2 : Kwal, Tp. — 3 : Noest, Koe. — 4 : Dromedaris. Are. — 5 : Koloradokever. — 6 : Ne, Arend. — 7 : El. — 8 : Abel. — 9 : Uurwerk. Dun. — 10 : Keizer. Es. — 11 : Lede Al. — 12 : Leu.





P. K. in onze knollentuin. - Tekenknol van BLAUWE TOEKAN uit Oostende.

Mijn sympathieke groeten aan KEN MAYNARD uit Dendermonde !

FERNAND C. uit Brugge.

Als Snuffel hier iets bij mag voegen, wil hij er allereerst op wijzen, dat Ken Maynard en Mej. Belpaire oordelen op romantische gronden, Loeser op psychologische en Hoeweler op musicologische. Met dat al. zal het steeds een hachelijk ondernemen blijven om absolute muziek te interpreteren...

Na deze zware kost een stemmingsknolletje van **SLUWE VOS 29.898 uit De Pinte.**

'T IS WINTER

't Is winter. De velden zijn leeggeplunderd en alles spreekt van kwijnen, verdwijnen en vergaan. Heide, velden en bossen zijn ingesluimerd. Alles slaapt.

Ginds, boven aan de zuivere hemel, schijnt de heldere winterzon, die de slapende natuur met fijne, zachte straaltjes koestert.

Bij de haard zitten boeren en boerinnen rustig te wachten, tot de lente hen komt opvrolijken...

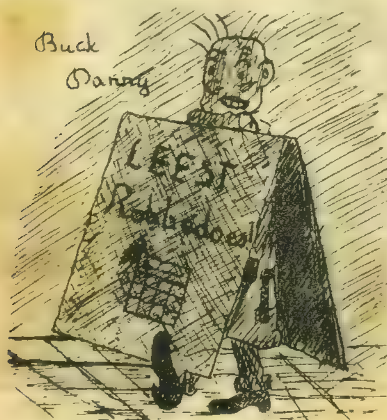
SLUWE VOS 29.898 uit De Pinte.

Onze beroemde achtharige aanminnige zit volgens **ARIZONA KID uit Roeselare** nog steeds bij de Indo-Amerikanen ! Eervolle vermelding voor ander knollenwerk.

PIET IN DE FAR-WEST

Pete Kwebbernoot galopeerd op zijn paard « Slak » door de prairie. Plots kwam er een groep Pawnees te voorschijn, die wild met de bijl zwaaiden. Pete trok zijn revolvers, mikte en schoot. Wat een prachtschot ! Maar 1 km. er naast ! Wat nu gedaan ? Kwebbernoot nam zijn lasso en slingerde die boven zijn hoofd. Maar hij verstrikte er zich zelf in. Daar hadden de Indianen hem beet. « Ha » dacht Piet, « een goed idee ! » Hij haalde een Robbedoes te voorschijn en gaf hem aan de Roodhuiden. Die vonden Robbedoes zo prettig, dat ze Pete vrijlieten. Wie niet sterk is, moet slim wezen !

ARIZONOA KID uit Roeselare.



BUCK DANNY 28.970 uit Sint Niklaas zag P. K. als propagandist.

In het dichterknollenperk vraagt Snuffel bij het knolletje van **JEANNE D'ARC** uit Aalst zich af, of het eigen werk is. Zo ja, proficiat, Irma ! Voortaan vermelden, hoor !

NA DE STORM

De snelle winden rusten,
Van 't wilde stormen moe ;
De schone zon lacht vriend'lijk
De duinen bij 't scheiden toe.

Geen zeil doemt op ter kimme,
Geen voetstap drukt het zand,
En zwijgend zweven de meeuwen
Er lustloos om aan 't strand.

Plechtig ruist door de stilte
Het eeuwig treurlied der zee...
En stoorloos ligt daar de dode,
Ten laatste « op veilige zee ! »

JEANNE D'ARC uit Aalst.



Willem van Oranje (1533-1584), de ziel van de opstand tegen Spanje. Eigen werktekening van MARCEL C. uit Brugge.

GEOO uit Ronse knolde een pretentieloos rijm, dat er om zijn zachte humor zijn mag ! Inzendingen, voor de knollentuin zijn van alle rakkers altijd welkom, Georges !

MIJN PAARDJE

Mijn paardje staat op een plank,
Een mooi beestje, rild en rank !
Dorst en honger heeft hij niet,
Want hij is maar uit eternit !
Nu is hij al lang vergeten,
Want ik heb hem stuk gesmeten...
En al was het een prachtig paardje
Toch stak ik marbels in zijn staartje !
Dit is de geschiedenis van mijn paard
Al is het in dichtvorm niet veel waard !

GEO uit Ronse.

Tot slot een puntdicht van **DE RODE PIMPERNEL uit Amsterdam.** Inderdaad is je knol « De Zelfmoord » je beste, tot nu toe. Toch zijn er bezwaren tegen planten. Waarom ? Wel, hier wordt over moord en zelfmoord even gemakkelijk gepraat als wij dat doen over aardappelen schillen en een boterham eten ! Een mensenleven is heus meer eerbied waard. Maar dit gezegd zijnde, geeft Snuffel graag toe. dat



RODE GAAI 29.672 uit Hofstade zag P. K. als vrome monnik !

de situatie keurig en met bijtende humor is weergegeven Een zeer eervolle vermelding !

DE HEDENDAAGSE ZONDENBOK

« Behandel de dieren met zachtheid »
Die leuze is edel en goed !
Ik hoop daarbij, dat men het eenmaal ook ons, arme voetgangers doet !

DE RODE PIMPERNEL uit Aalst

Eervolle vermeldingen zijn er ook voor het werk van de onvermoeibaren : **BOOBBEJAAN SCHOEPEN 29.750 uit Wetteren, TARZAN 27.294** uit **Erps-Kwerbs** en voor de nageknolde raadsels van **LUCKEY LUKE** uit **Ninove.**

Wat de tekenknollen betreft : **R. DE R. 29.932** uit **Veurne**, knolde een kleurentekening, **GREGOIRE DE S.** uit **Duitsland** plantte niet onverdienstelijk een bergknol, **ROBIN HOOD** uit **Eisden** en **FRANS NIEUWENHUIS** uit **Bilthoven** (Ned.) zetten **P. K.** in het zonnetje, **BUFFALO BILL 27.734** uit **St. Niklaas, LEON F.** uit **Rumst** en **WILL SCARLET uit Eisden,** leverden keurig nageknold èn eigen werk. Houdt vol, rakkers ! Niet veel, maar... goed werk, tot in de puntjes verzorgd !

Daar komt achter het rookgordijn van zijn pijp Sjarel aanwandelen ! Sein om te stoppen... Tot volgende week, rakkers ! Eerlijk je best doen en dapper volhouden ! Groeten van Sjarel, telegrafische van **P. K.** en daverende van jullie opperknolplantlustige SNUFFEL.



Een zichtje uit ons dorp, zoals ik het zag, van JIM MORRISON uit Gullegem.



MET EEN ENKELE HOUW SLAAT BREYDEL DE DEUR AAN SPLINTERS.



IN ZIJN KERKER WACHT DE CONINCK GEDULDIG.







EEN PAAR OGENBLIKKEN LATER WERDEN DE BOEIEN DOORGEVIJLD.



EN DE CONINCK VERSCHEEN IN HET VOORPORTAAL VAN HET HOF.



DE GEESTDRIFTIGE MENIGTE RUST NIET VOORDAT ZE DE CONINCK IN TRIOMF KAN RONDDRAGEN.



De Blauwe SPERWER



door Sirius







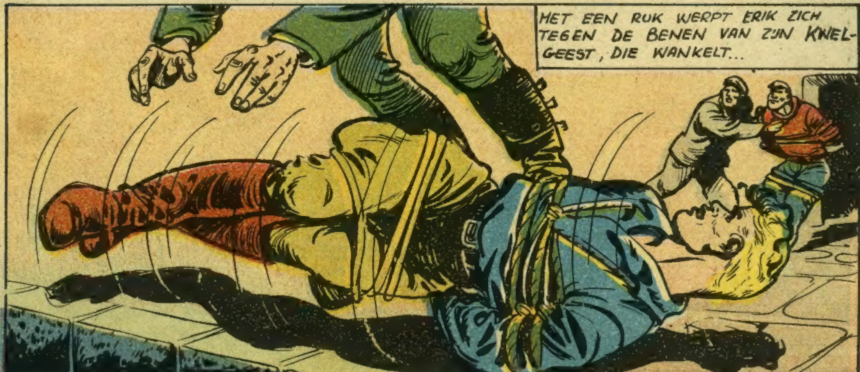














Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

KORDAAT, JEFKE EN PROFESSOR BOLS WORDEN DOOR DE RIVIER ME-NAM OPGEHOUDEN. ZE WETEN NIET HOE ZE HUN WEG ZULLEN VOORTZETTEN. JEFKE HEEFT EEN GENIALE INVAL.



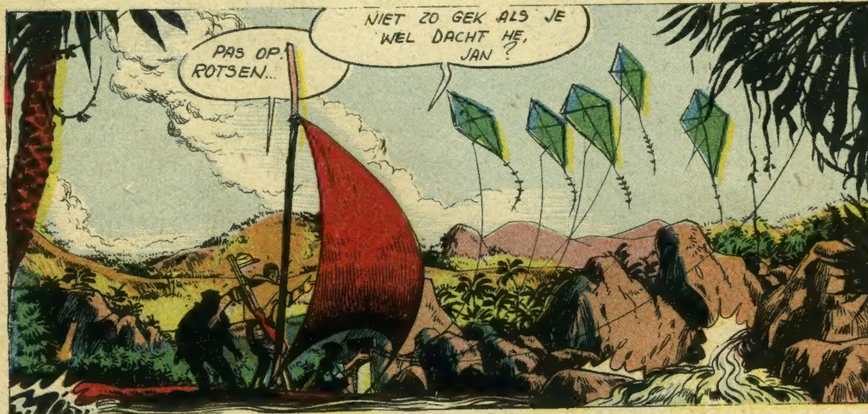




















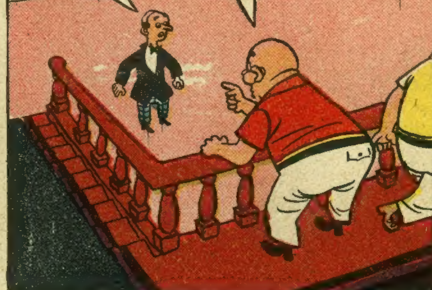


de BAARD en de KALE

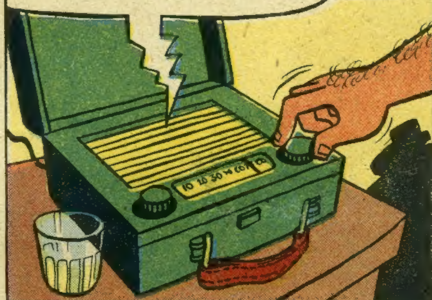




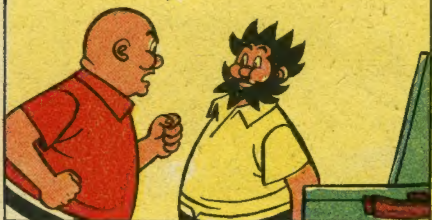












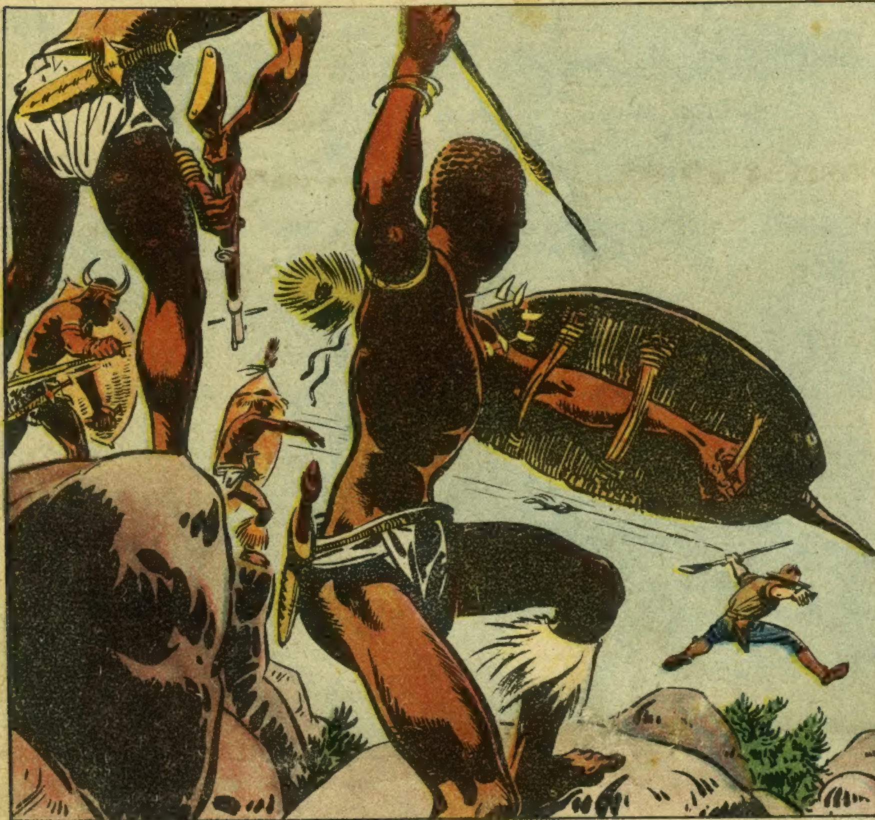








BADEN-POWELL



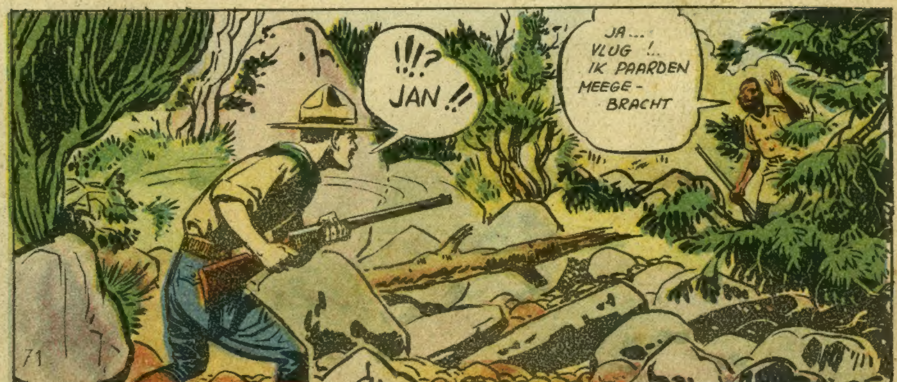












Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.